

به فرزندت پیاموز!

www.ketab.ir

شکوفه شریفی روزبهانی

با مقدمه‌ای از:

دکتر علیرضا رحیمی

(استاد علوم تربیتی)

سرشناسه	: شریفی روزبهانی، شکوفه، ۱۳۳۷-
عنوان و نام پدیدآور	: به فرزندت پیاموز! (توصیه‌های یک معلم به والدین) / شکوفه شریفی روزبهانی؛ با مقدمه‌ای از علیرضا رحیمی؛ ویراستار لیلا کریمایی حاجی.
مشخصات نشر	: تهران: موسسه بین‌المللی مطالعاتی نهج البلاغه، انتشارات نهج، ۱۳۹۹.
مشخصات ظاهری	: ۳۰۰ ص.
شابک	: ۹۷۸-۶۰۰-۷۷۹۵۲۲-۴ : ۵۰۰۰۰ ریال
وضعیت فهرست نویسی	: فیا
موضوع	: کودکان -- سرپرستی
موضوع	: والدین و کودک
موضوع	: Parent and child
موضوع	: رفتار والدین
موضوع	: Parenting
شناسه افزوده	: رحیمی، علیرضا، ۱۳۴۸ - مقدمه‌نویس
شناسه افزوده	: کریمایی حاجی، لیلا، ۱۳۵۵ -، ویراستار
رده بندی کنگره	: HQ۷۶۹
رده بندی دیویی	: ۹۴۶/۱
شماره کتابشناسی ملی	: ۶۲۰۴۸۷۴

عنوان: به فرزندت پیاموز! (توصیه‌های یک معلم به والدین)

نویسنده: شکوفه شریفی روزبهانی

مقدمه: دکتر علیرضا رحیمی

ویراستار: لیلا کریمایی حاجی

حروف چینی و صفحه‌آرایی: نهج

طرح جلد: نهج

شابک:

۹۷۸-۶۰۰-۷۷۹۵-۲۲-۴

ناشر: نهج

نوبت چاپ: اول - تابستان ۱۳۹۹

شمارگان: ۵۰

قیمت: ۵۰۰۰۰ ریال

تلفن پخش: ۰۹۱۲۸۱۸۰۹۰۳ - ۰۹۱۹۵۰۹۴۸۴۱

e-mail: nahj.iri@gmail.com

حقوق چاپ و انتشار برای ناشر محفوظ است.

نهج

فهرست مطالب

۶	مقدمه (به قلم دکتر علیرضا رحیمی)
۱۸	سر آغاز
۲۱	تربیت فرزند از دیدگاه امام علی (ع)
۲۷	«نقش والدین در تربیت فرزند»
۱۰۱	«به کودکان خود بیاموزیم»
۱۴۶	«مهارت‌های زندگی»
۱۷۷	«چالش‌های والدین با فرزندان»
۲۱۳	«تأثیر محبت»
۲۳۵	«تـرس»
۲۵۵	«نقش دوست و اهمیت دوستی»
۲۶۵	«روزهای خاص»
۲۹۴	«اقتصاد خانواده»

به نام خداوند جان و خرد

مقدمه (به قلم دکتر علیرضا رحیمی)

بیشتر ما انسان‌ها، اغلب، در ابتدای هر حرکتی، به پایان راه و هدف آن می‌اندیشیم. این درست است ... اما درست‌تر این است که «آغاز» راه نیز، به اندازه هدف و پایان آن برایمان مهم باشد! ... زیرا تنها از این طریق است که جهت حرکت، سرعت حرکت، لوازم سفر و ... از همان ابتدا تدارک دیده می‌شوند. و این، توجه به «نقاط آغاز» را ضروری می‌کند؛ و اساساً اندیشیدن به آن جزو اقدامات عقلانی انسان‌های عاقل است؛ همان‌هایی که قرآن، «صاحبان رای و خرد» (اولوالالباب) می‌نامدشان.

تربیت، امری واقعی است و بر واقعیت‌ها تکیه دارد؛ اما همواره باید رو به سوی آرمان‌ها و اهداف متعالی داشته باشد. برای تربیت، باید واقعیت‌ها را شناخت؛ اما نباید به آنها اکتفا کرد و در برابر آنها متوقف شد بلکه باید به آرزوها و آرمان‌ها -همچون اهدافی برای دست یافتن و نقاطی برای رسیدن- توجه نمود. و اکنون، آرزوی ما، تحقق تربیتی است که آثار آن در زندگی روزمره ما و فرزندانمان مشاهده شود. این، هر چند، هدفی بزرگ و گاه آرزو و آرمانی عظیم به نظر می‌رسد، اما دست یافتنی است! زیرا آرزو، خواب و خیال نیست؛ فقط برای رسیدن به آن، باید با صبوری، متحمل سختی‌های فراوان

شد. باید پایِ مَرَدی کرد و کوشید و خسته نشد. راه، طولانی و سخت است اما آن را می توان پیمود. اما چگونه؟

به اعتقاد من، پاسخ این است که باید نخست، خود در طریق دانایی قدم برداریم تا سپس بتوانیم بر اساس دانش صحیح، محیطی فراهم کنیم تا فرزندانمان، در آن، به گونه ای تربیت شوند که بتوانند بر مبنای «خرد» زندگی کنند. برای تحقق آرزوی بزرگ «زندگی خردمندانه» نیز، باید «فهم زندگی» را خوب خوب بیاموزیم تا هم بر اندیشه و هم بر عمل تربیتی ما اثر بگذارد. و باید بدانیم که در این مسیر، دو گام اساسی پیش روی ماست: نخست باید «بدانیم»؛ سپس باید بر مبنای این دانستن، «عمل» کنیم. آن «دانستن» و این «عمل کردن»، هر دو مربوط به امر تربیت است؛ پس، بهتر است آن را «دانش و اندیشه تربیتی» و این را «عمل تربیتی» بنامیم. این مسیر، این جریان یاددهی و یادگیری، هم «مربی» می خواهد هم «مُربی»... و باید بدانیم که در این راه، همه مسئولیت ها متوجه «مربی» است؛ «مُربی» اگر مسئولیتی داشت که دیگر شاگرد یا فرزند نبود!

اما به راستی این مسئولیت چیست؟

مربیان — اعم از والدین و معلمان — باید با تکیه بر «دانش تربیتی» و «عمل تربیتی» به جنبه های اثرگذارِ زندگی در کنار بچه ها توجه نموده و در تعامل با آنها «ملاحظات تربیتی» را بکار گیرند. بنابراین ضروری است بدانند «چه چیزی را؟»، «به چه کسی؟»، «چرا؟»، «چگونه؟»، «گی؟»، «چه اندازه؟»... باید بیاموزند. برای تربیت کردن، توجه به همه این ها ضروری است و حتما می دانید که این روزها، چنین ضرورتی، شدیدتر و جدی تر است!

شما می خواهید به بچه ها «چگونه زیستن» را بیاموزید... و حتماً می -
دانید، این هدف چقدر بزرگ است! بی تردید می دانید اقدامات شما در این
زمینه، چقدر خطیر و سرنوشت ساز است!... و حتماً می دانید که خطا در این
زمینه، به هستی و حیات انسان ها مربوط است!... شما با آموزش صحیح
«زندگی» می توانید «زندگی» بسازید و با آموزش ناصحیح آن، «زندگی» را به
نیستی و نابودی بکشانید!!

بیاییم برای «آموختن برای زیستن» مهیا شویم!

... می خواهیم «زندگی» را به دیگران یاد بدهیم؟ این را وظیفه و
مسئولیت خود می دانیم؟ می خواهیم به پدر و مادر به مربی بودن افتخار کنیم؟...
این، بسیار خوب و ستودنی است. اما، بد نیست از خود پرسیم آیا کوله بارمان
برای این سفر آماده است؟ آیا مہیای این اقدام خطیر هستیم؟... آیا با مبانی،
اصول و روش های آموزش، با مبانی و اصول تربیت آشنایی داریم؟ آیا آموزش
«چگونه زیستن» بینش صحیح و دانش کافی داریم؟

باید بدانیم که بدون این دانش ها و توانایی ها، ممکن است خطا کنیم!...
مبادا به جای حیات بخشیدن، در عمل، انحراف و کژئی بیافرینیم!

نخستین گام آمادگی برای آموزش «زندگی» به دیگران، این است که
بدانیم چه نیازها، چه کمبودها و چه نقایصی داریم و دومین گام این است که
بدانیم چه دانش و نگرش هایی به ما در این امر مهم یاری می رساند.

و یادمان باشد که در آشفته بازار علم فروشی و فخرفروشی این روزها
-که هر کسی از هر دری سخن می گوید و خود را همه چیزدان معرفی می کند-